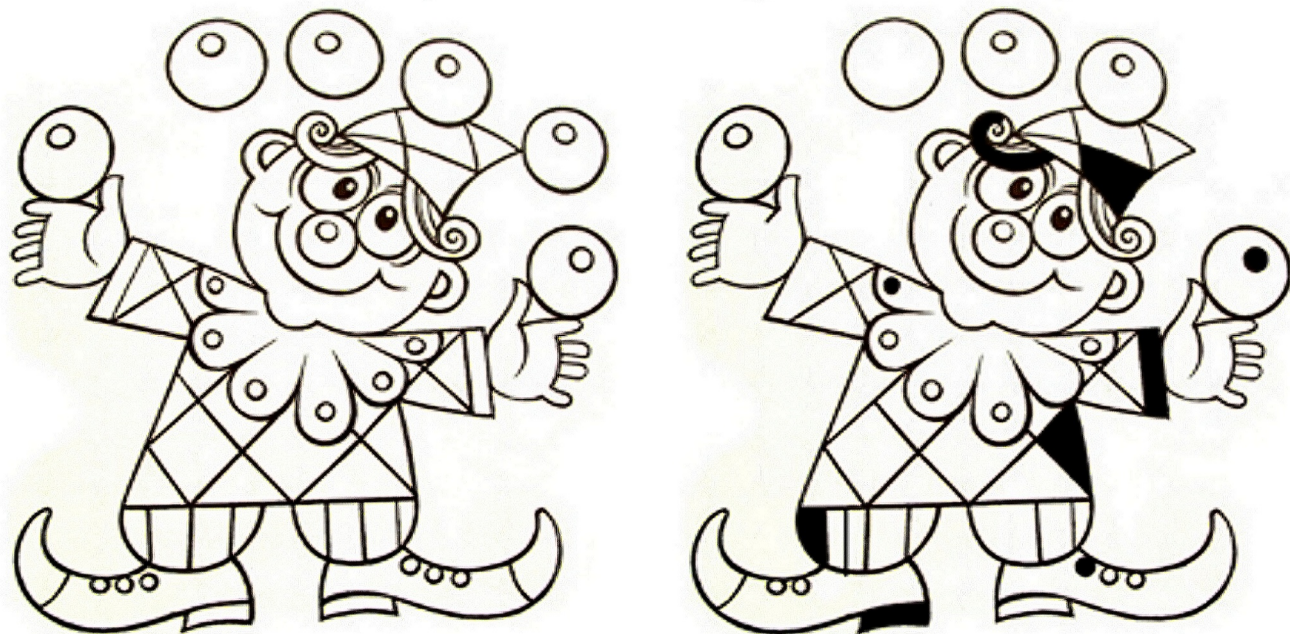

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

KLAUN. Na karnevalu se potkali dva klauni. Najdeš mezi nimi alespoň 15 rozdílů?

PRO STARŠÍ

OSMISMĚRKA. Najdi v osmisměrce názvy měsíců v roce a dnů v týdnu. Zbylá písmena čtená po řádcích ti dají tajenku.

B	Í	P	O	K	Č	D	S	T	N	N	E	J	Í	Ř	P
S	Ř	Í	D	V	O	E	A	D	E	Ř	T	S	B	R	O
O	Á	E	A	Ě	Ú	S	R	P	E	N	P	O	O	O	N
B	Z	P	Z	T	E	L	E	V	O	Č	E	S	N	N	D
O	Í	S	E	E	T	Ř	E	D	E	T	I	D	A	Ú	Ě
T	P	R	O	N	N	D	U	B	E	N	S	P	Ě	E	L
A	Ý	L	E	C	N	E	V	R	E	Č	E	I	K	L	Í
L	E	D	E	N	Ř	Í	Ž	C	O	V	Á	C	L	C	E
E	S	K	E	T	R	V	T	Č	T	P	Á	T	E	K	A

Klára Špunt Zelinková

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Dát sebe je cosi zásadně jiné, než dát svůj výkon.

Petr Vrbacký

Úvodní slovo

Milí bratři a milé sestry,

zanedlouho společně vstoupíme do doby postní, do doby, jejíž pravý smysl není snadné správně pochopit a která je zřejmě pro nás pro všechny každoroční velkou výzvou. Často totiž hrozí, že člověk své postní snažení zredukuje jen na jakési sebetrýznění za věci, které si sám sobě nedokáže odpustit, nebo že se naopak púst stane demonstrací zbožnosti a síly vůle před okolím či před vlastním já, anebo že se dokonce skutky pokání poznenáhlu promění v jakousi snahu přitlačit Boha

ke zdi, aby už konečně musel vyslyšet prosby kajícíka.

Těmto nebezpečím se můžeme bránit jedinečně tak, že se budeme snažit naše postní úsilí od samého začátku chápat jako prostředek k novému uchopení naší lásky k Bohu a k lidem. V pravém postním úsilí totiž můžeme takřka hmatatelně rozpoznat, jak moc pro nás osobně vlastně je či není vzácný náš Pán a co všechno nás ještě dělí od toho, abychom patřili skutečně jen jemu. Nejde ovšem jen o to samoúčelně rozrýt a zpřevracet naruby záhon našeho nitra a jít od toho. Toto všechno má totiž smysl pouze jako příprava na novou setbu Boží milosti, na nový začátek našeho

života z víry. A proto: Odvahu! Nebojme se postu, nebojme se, že zjistíme, že nám to či ono pořád ještě nejde. Právě to je jedinečná příležitost s pokorou odevzdat svou slabost Pánu a nechat se z ní vzkřísit jeho mocí.

o. Jakub Tůma

Inspirace z: P. Vrbický, Cestou milosrdenství, Apostolicum, 2017, s. 20n.

Informace

• **Radost z lásky u sv. Tomáše.** Všechny srdečně zveme na přednášku o manželství a rodině, kterou si pro nás na základě papežské exhortace Amoris laetitia připravil o. Stanislav Drobný, Th. D. Přednáška se koná v pondělí 12. února od 19 hod. v našem kostele.

• **Popeleční středa** letos připadá na **14. února 2018**. Tímto dnem začíná období čtyřicetidenního postu před slavností Vzkříšení Páně. Znamení popela, který si necháme sypat na hlavu, nám má připomenout křehkost našeho lidského bytí a posílit naši touhu více spolupracovat se všeoživující Boží láskou a zříkat se smrti a prázdnoty pramenící z naší pýchy a sobectví.

• **Na Popeleční středu a Velký Pátek je přísný půst.** V našich diecézích to konkrétně znamená, že v tyto dva dny se máme postit od masa (závazné od 14 let) a najíst se jen jednou

za den dosyta (závazné od 18 do 60 let). V ostatní dny doby postní, kromě nedělí a slavností, by si každý měl stanovit alespoň malý skutek sebezáporu jako projev vděčnosti Pánu Ježíši, který z lásky k nám na kříži obětoval úplně všechno, co měl – sám sebe.

• **Pobožnosti křížové cesty** budou ve středy a pátky postní doby vždy v 17 hodin, ve středu zejména pro děti.

• **Večery Alfa.** Jak už se psalo v minulém čísle, od 22. února bude na naší faře pět čtvrtetních večerů, vždy od 19 hodin, patřit tzv. večerům Alfa. Každé setkání se skládá z krátkého pohoštění, přednášky a neformální otevřené diskuse v malé skupince. Jedná se o dobrou příležitost nejenom se něco dozvědět, ale hlavně uvidět svůj vztah s Bohem z trochu jiné perspektivy. Tento cyklus je možné prožít i jako určitou formu postní duchovní obnovy. Zájemci se mohou hlásit na adrese: alfautomaska@gmail.com

• **Možnost společného slavení svátosti nemocných** bude v našem kostele v pátek 23. března, při mši sv. v 17:30. Tuto svátost Ježíšovy blízkosti v nemoci mohou přijmout všichni trpící vážnější nemocí nebo oslabení stářím. Lze ji přijmout i opakovaně, zvláště když se zhorší zdravotní stav. Na přijetí této svátosti je dobré se předem připravit svatou zpovědí, abychom prosili Pána o dar zdraví s čistým srdcem.

větší plus získal o. Martin, který se zapojil do hledání zvířátkových dvojíček a zahrál naprosto věrohodně kočku domácí (i když před ním jeho kočka z páru utekla pryč). ☺ V okamžiku, kdy jsme dětem rozdali barevné frkačky, už nebylo slyšet jediného slova, a tak jsme si naposledy zatančili tradiční a všemi oblíbenou ukazovací písničku Přilákejte gorilu (do příště už se ji opravdu naučím!). Poté jsme uvedli prostory farní kavárny do původního stavu a s dobrým pocitem jsme se rozešli do svých domovů. Prezenční listinu naleznete na dětské nástěnce v zákristii!

Veronika Veverka Papoušková

Povídka

S mámou se srazila ve dveřích. Ve spěchu vysvětluje: „Jdeme s děckama do kavárny, otevřeli novou a je to tam senzační. Úkoly mám udělaný a do půl osmé budu doma. Tak papa a mám tě ráda,“ končí sedmnáctiletá Eva své rychlé vysvětlování.

Maminka položila nákup a sedla si. Bylo jí tak trochu smutno. Evča je sluníčko, učí se na jedničky, když je potřeba doma něco udělat, bez odmlouvání pomůže. Všimne si, když mámě není dobře, a přiloží ruku k dílu. „Tak co bych vlastně chtěla?“ přemýšlí maminka. Vzpomínky přicházejí samy. Taky v sedmnácti stála u zrcadla a pletla si copánky a účes vylepšila beruškou nebo kopretinkou. Taky se občas srazila ve dveřích s mámou a vyhrkla na ni:

„Jdeme s děckama na mši, a pak si jdem zablblnout do parku. Honza má nověj kopačák, dneska to těm béčkám nandáme.“ Ano, tenkrát se mladí scházeli na mši a pokecávali u kostela. Peníze na kávičku nikdo z nich stejně neměl. Založit si na průlezkách, zahrát fotbálek (kluci holky vždycky chvilku nechali, než se do hry vložili), nebo jen tak kecat.

Ale snad i proto, že mohli kritizovat právě vyslechnuté kázání, se hovory často točily kolem smyslu života, hledání té pravé cesty, domluvy na různé akce typu: tenhle týden jedem za Kacim na tu naši střední teologickou školu, a přitom se vždycky dalo občas kouknout po Petrovi a usmát se.

Je jiná doba. Věta, za kterou se tak často schováváme. Máma vstane a uklízí nákup. Pak trochu poklidí, uvaří tátovi polévku a už slyší odemykat dveře. „Ahoj mami, to bylo bezvadný. Tonda měl staženou novou hru, slíbil, že mě to naučí . . .“ „A nechtěla bys se mnou jít zítra na mši, než vyrazíš za děckama?“ skočí máma dcerce naprosto neslušně do řeči. Eva vykulila oči. Jako malá chodívala s mamkou, ale teď má hodně učení, klavír, ájínu, aby mohla o prázdninách do Anglie a necítila se tam jak „hotentot“.

„No, mamko, nezlob se, ale asi ne,“ zavírá dveře od pokoje a slzu v mámině oku už nezahledne.

Ráno je na stole lísteček. Ahoj mamko, domluvíly jsme se s Eliškou. Půjdem nejdřív na mši a pak za děckama. Papa. Mám tě ráda.

MV

Hledání vhodného termínu pro farní karneval letos nepříjemně zkomplikovala kombinace brzkých jarních prázdnin a krátkého mezidobí před Popeleční středou, a tak jsme nakonec musely zvolit jednu ze sobot prázdninového týdne. Tím jsme zajistily hojnou účast dětí předškolního věku, které jsou školkou povinné i v době prázdnin, a také dvou kaplanů. ☺

Organizační tým opět čítal čtyři bývalé Severky, ze kterých se pro karnevalové odpoledne staly brouček Špuntík, veverka Veverka a DJ Silven. Švandovi (a tedy i organizátorka Zipík) díky neštovicím drželi palce z tepla domova a příští rok

už jim to s účastí určitě vyjde! Podpůrný tým Markéta a Táňa zajistil stálý přísun jídla a pití. S úklidem vydatně pomáhal Hamša. Ale tím nejdůležitějším přispěli báječné děti z našeho kostela, jejich rodiče i prarodiče – totiž svou přítomností a nadšením, které z karnevalu udělalo nezapomenutelný zážitek! Společně jsme si zazpívali, zahráli spoustu her, vyfoukali pět bublíků a zatančili v párech, v hadovi, ve skupinkách i na miniaturním čtverečku novin. Rodiče se odvážně zhostili i nelehkého úkolu nafouknout nenafouknutelné balonky a pomáhali dětem s nelehkými úkoly. Velké významné plus si vysloužili Kubové (Tůma a Zelinka), kteří se sladili v převlecích za krále, a ještě o něco

- Naše farnost má svoji stránku nově i na sociální síti Facebook pod názvem **Farnost sv. Tomáše v Brně**.

Naleznete zde pozvánky na akce v našem kostele, ohlášky a další zajímavé informace.

Katecheze pro děti na nedělní deváté

Od začátku prosince probíhá během bohoslužby slova na nedělních mších sv. v 9 hodin katecheze pro děti, zejména ty menší – předškolní a mladší školní. Rádi bychom, aby děti do kostela chodily rády a aby si ze mše sv. i něco odnesly (i kdyby jen obrázek).

Vítány jsou všechny děti, které k nám do kostela zavítají, a to samy nebo i s doprovodem. V ministrantské zákristii si s nimi povídáme o evangeliu nebo o čtení, kreslíme, hrajeme (si) nebo třeba zpíváme.

Ve vedení programu se nás momentálně střídá pět skupinek. Když nás bude více, bude to jenom lepší. Připojte se k nám a ozvěte se na e-mail: **moulinex@email.cz** Veronice Zahradníkové, případně je možné se domluvit přímo během katecheze. Těšíme se na Vás!

Veronika Zahradníková

První svaté přijímání

Pro děti, které chodí už alespoň druhým rokem do náboženství, nabízíme v naší farnosti přípravu na první svatou zpověď a první svaté přijímání. Ta bude letos probíhat o nedělích, vždy po skončení „deváté“ mše svaté (tedy zhruba od 10 hod.) v zákristii kostela. První setkání bude pouze s rodiči v neděli 18. února 2018.

Prosíme, aby se i dalších setkání účastnil spolu s dětmi vždy také někdo z rodičů nebo jiný dospělý. Také prosíme o vyplnění přihlášek (jsou k dispozici na farním webu, v zákristii nebo ve farní kanceláři) a dodání potvrzení o křtu dětí.

První svatá zpověď dětí je potom plánována na sobotu 26. května a o den později, v neděli 27. května 2018 o slavnosti Nejsvětější Trojice, mají děti poprvé přijmout Pána Ježíše ve svátosti Eucharistie. Jsem si jistý, že se už na ně Pán Ježíš moc těší.

Také já se na děti a jejich rodiče těším při společné přípravě a vás všechny prosím, abyste je na cestě k této významné životní události provázeli svými modlitbami.

Váš kaplan Martin Hönic

Z toho něco bude . . .

*Postřehy z přípravného víkendu
večerů Alfa*

Znáte ten pocit: Člověk to kolikrát neumí přesně vyjádřit, ale něco mu říká: „Tohle není hloupé. Z toho něco bude.“ A nějaký takový pocit jsem si přivezl z přípravného víkendu organizátorů kurzů Alfa, který probíhal 19. a 20. ledna na faře v Rosicích. Jak už prozradil článek v minulém čísle tohoto zpravodaje, v naší farnosti se speciální série pěti večerů Alfa uskuteční během doby postní, konkrétně od 22. února. A právě na to jsme se odjeli připravovat.

Místní pan farář nás v Rosicích velmi vřele uvítal, i když zdi jeho fary v sobě zpočátku zrovna dvakrát vřelé klima nechovaly. Oheň v kamnech však brzy všechno změnil a čím déle sálal teplo do kamenných slují starobylé budovy, tím více ho bylo také v nás a v našem družném hovoru. Sešla se nás pestrá společnost, asi dvacítká nadšenců včetně obou kaplanů. O legraci i zajímavé postřehy nebyla nouze a tužení kolektivu se protáhlo dlouho do noci.

Hned v sobotu jsme se ale dali do práce. Jen co dojeli zbylí účastníci, Keprník, Markéta Zelenková a Radek Voříšek na nás zostra nastoupili se

sérií přednášek a praktických rad a našlapaný program se táhl až do oběda. Po obědě následovala praktická část, kdy jsme si mohli vyzkoušet, jak by se správně měla moderovat diskusní skupinka. Někteří sice zpočátku tvrdili, že je na celém projektu zajímavá jen umývání nádobí a že se rozhodně na nějaké moderování necítí, ale právě mezi nimi se vylouplo hned několik schopných vedoucích. Nové vztahy, znalosti i zkušenosti jsme nakonec vložili do Božích rukou při mši sv., abychom si uvědomili, že ač se člověk na něco připravuje sebelíp, vždycky by měl mít na paměti, že je jen nástrojem v Božích rukou.

Krásný čas rychle uplynul. Mnohé obavy byly rozptýleny a zároveň se objevily nové výzvy. Samozřejmě se teď ještě nedá říct, že bychom o Alfě věděli úplně všechno a že bychom už měli všechno dokonale připravené. Cítím ale v kostech, že z tohohle něco bude. Už brzy. Tak doufám, že si to nenecháte spolu s námi ujít.

o. Jakub Tůma

Z farní charity

Drazí čtenáři Tomáška!

Téměř před měsícem skončila Tříkrálová sbírka, a tak je nejvyšší čas informovat vás o jejích výsledcích.

Farní karneval 3. 2. 2018

V 1. patře se nachází Müllerova galerie, kterou založil P. Matěj Müller na počátku 20. století. Touto galerií i dalšími (jinak nepřístupnými) místnostmi fary nás po nedělní mši svaté provázel pan farář Mons. ICLic. Mgr. Jan Daněk, který je zároveň žďárským děkanem. Na jeho žádost byla nedělní devátá mše sv. provedena jako chorální – zpívalo 5 členů svatotomské scholy gregoriánského chorálu. Novoměstští věřící se brzy do zpěvu gregoriánského chorálu (ordinaria) aktivně zapojovali.

Kostel sv. Kunhuty a sv. Anny je nejstarší památkou města, zmíněn je již v roce 1362. Gotický presbytář je ze 14. století. Současná podoba kostela upoutá hodnotnou sgrafitovou výzdobou fasády. V tzv. Černé kapli kostela došlo při rekonstrukci v devadesátých letech k odhalení fresek, znázorňujících cestu duše člověka. Na faře jsme obdivovali nejen architekturu stavby, ale i možnosti ubytování,

kuchyň a společenskou místnost. Tím nejcenějším však byla bohatá sbírka obrazů a soch od našich významných umělců. Na shromažďování uměleckých děl 20. století se podíleli také další novoměstští faráři a nás potěšilo, že to byl zejména P. Jaroslav Zechmeister. Ten dříve působil jako kaplan u sv. Tomáše.

Zaujala nás také krásná monstrance a zejména graduál z 16. století. Jeho velikost je přiměřená k tomu, aby bylo možné čtení not a textu při tehdejších osvětlení (louče, svíce) sborem mnichů, kteří gregoriánský chorál z této knihy mohli společně zpívat. S panem děkanem jsme také diskutovali i o jeho předchůdcích, farářích v Novém Městě. Ověřili jsme si, že kromě P. Zechmeistera (1964-1990), zde působil také P. Karel Fiala (1990-1992, je pohřben na místním hřbitově) a P. František Korbela. Duchovní spojení farnosti sv. Tomáše v Brně a farnosti Nové Město na Moravě tak bylo skutečně působením těchto svatotomských kněží jako novoměstských farářů ve druhé polovině 20. století. P. Karel Fiala byl jako chlapec ministrantem, později vedoucím ministrantů u sv. Tomáše a odešel studovat teologii.

PhDr. Jan Weinberger

Česká republika

Arcidiecéze olomoucká	28 387 035 Kč
Arcidiecéze pražská	7 178 318 Kč
Diecéze brněnská	26 169 723 Kč
Diecéze českobudějovická	7 137 328 Kč
Diecéze královéhradecká	17 567 751 Kč
Diecéze litoměřická	2 901 608 Kč
Diecéze ostravsko-opavská	17 853 512 Kč
Diecéze plzeňská	5 034 762 Kč
Koleda celkem	112 260 037 Kč
Tříkrálový koncert	1 823 831 Kč
Celkem	114 083 868 Kč

Brněnská diecéze

Blansko	2 106 080 Kč
Břeclav	2 946 093 Kč
Hodonín	3 064 423 Kč
Jihlava	1 815 108 Kč
Rajhrad	4 051 377 Kč
Tišnov	1 558 891 Kč
Třebíč	2 676 035 Kč
Znojmo	2 252 594 Kč
Žďár nad Sázavou	3 313 085 Kč
Brno	2 386 037 Kč
Koleda celkem	26 169 723 Kč

Výtěžek sbírky byl bezmála o 14 milionů vyšší než v loňském roce. V naší farnosti se vybralo celkem 50 059 Kč, vše prostřednictvím charitní pokladničky. Je škoda, že se

v naší farnosti nenašla žádná skupinka koledníků. Snad příští rok ...

Z darů, kterými jste nám ještě před koncem loňského roku přispěli do charitní pokladničky, jsme poskytli 3 500 Kč Charitě – služby Brno na pomoc bezdomovcům.

Tolik čísla, a aby jich nebylo příliš, přineseme přehled darů, které jsme poskytli v roce 2017 z příspěvků do charitní pokladničky, v příštím čísle.

Ať je postní doba pro nás dobou ztišení a otevření srdce, ať nám dá Bůh důvěru, že je Pánem každého našeho dne a odpoví na všechny naše nejistoty a obavy.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

*Chci milosrdenství, ne oběti,
poznání Boha je víc než celopaly.*

Oz 6,6

Když sledujeme život lidí kolem nás, vidíme, že je v něm mnoho utrpení tělesných i psychických. Často jsou tato utrpení velmi bolestná. My je studujeme a neumíme poskytnout účinnou pomoc. Často nás napadá otázka, jaký smysl toto utrpení má. Samo o sobě nepřináší člověku žádný užitek. Proto se nevěřící často ptají, proč věříme, proč nám Bůh nepomáhá hned a viditelným způsobem. Někdy slyšíme o zázračných zásazích Božích,

a proto se objevuje otázka, proč Bůh nezasahuje v tuto chvíli a viditelně. Je totiž možné, že právě v této chvíli probíhá v duši trpícího člověka velký zázrak, protože on dostává poznání, jaký smysl jeho utrpení má, jak mu prospívá. Současně také dostává sílu k tomu, aby byl schopen vyrovnat se s tím, co prožívá tak, že ho to nezlomí, ale pomůže mu to utrpení překonat.

Utrpení není jen tělesné – nemoci, bolesti, veliké obtíže, ale také duševní – zklamání, životní neúspěch, ztráta blízkých lidí. I když se tato utrpení po vnější stránce liší, jejich podstata je vždy stejná. Člověk musí vždy bojovat, aby se se vším vyrovnal a prožil to správně.

Na každého člověka doléhá jiné utrpení, ale věříme, že Bůh je dopouští tak, aby nikdy nepřevyšovalo síly a schopnosti, které člověk má. Když je to nutné, Bůh poskytne svoji pomoc v dostatečném množství a neopustí trpícího člověka. Toto je jistota, na které je možné stavět a která pomůže ve všech situacích. Nikdo neví, jak bude jeho život probíhat a s čím se bude muset v životě vyrovnávat. Když postaví svůj život na Bohu a počítá s jeho pomocí a s využitím schopností, které mu byly dány, nemusí mít obavy z ničeho, co ho potká.

Každé prožité utrpení člověka mění a učí ho mít nový a lepší pohled na svůj život, svoje problémy, na lidi kolem sebe a i na Boha. Musí však být

vnímavý a ochotný přijímat poznání, které dostává. Změna smýšlení nemusí nastat ihned, ale zcela jistě se dostaví a ovlivní život člověka.

Když člověk prožívá utrpení, může se mu ta doba zdát velmi dlouhá, ale když se na situaci podívá s odstupem času, uvědomí si, že to byl jen jeho pohled, který je ovlivněný krátkostí lidského života. Doba trvání utrpení je školou, která člověka vychovává a připravuje na to, co ho třeba ještě čeká. Není to čas zbytečný, ale je to čas přípravy. S Boží pomocí ho prožijeme tak, že nám prospěje.

o. J. Šik

Kostelnické postřehy

Vyprávěl jsem přátelům postřehy z ročních pokusů o kostelníčení, i zeptali se mě, jestli o tom nechci napsat do Tomáška, a já zjistil, že chci.

Je to právě rok, co jsem souhlasil, že zkusím práci kostelníka. Neměl jsem žádnou touhu po tomto karierním postupu, jen jsem chtěl pomoci kamarádovi. Měl jsem představu, že kostelník otvírá a zavírá kostel, stará se o úklid, údržbu a drobné opravy. Nejsem žádný domácí kutil, ale v domě jsem tyto práce zvládal, tak jsem si myslel, že to půjde i v kostele.

Velmi brzy jsem zjistil, že kostelník se musí aktivně zapojit do všech

většinu místního osazenstva znáte. Ples zahájili pan farář s kaplany. Protože jsme se trefili termínem na Tři krále, obdrželi všichni tři královské koruny, takže ples vlastně zahajovali Tři králové. Otec Mráz podotkl, že nás nepřišel zmrazit, ale povzbudit, a proto ať si plesu užijeme.

A o to jsme se celou dobu snažili. Následovalo velmi příjemné roztančení v podobě polonézy, které se čtyřem pářům povedlo. A pak jsme mohli na taneční parket i my všichni ostatní a zkoušeli jsme, co si ještě pamatujeme. Všichni jistě milujeme vtipné poznámky partnerů typu: „Já tančím valčík a ty?“ Postupně, jak to kapela Byznys TIME rozjela, už bylo jedno, co se hraje a co tancuje. Žánry se střídaly a páry také. V průběhu večera jsme si mohli pochutnat na řízečcích či kuřátku. K pití bylo možno vybrat nealkoholické i alkoholické nápoje a opět byl výběr ze škály rumových

zástupců. Tombola samozřejmě nechyběla včetně hrané čáry o cenu nejvyšší – krůtu velikou.

Závěr přišel opět velmi rychle. Čas utíká stále rychleji a na plesech obzvlášť. Spánkový deficit doháníme při nedělním popoledním klidu, takže na další akce jsme připraveni v plné síle. A na další farní ples za rok budeme připraveni určitě.

Kali

Pozdrav organizátorek plesu:

Všem, kteří došli, děkujeme za přízeň a doufáme, že si večer skvěle užili a ty ostatní zveme na ten příští. Těž děkujeme všem, kteří neváhali obětovat svůj volný čas a přišli přiložit ruku k dílu při přípravách. Děkuji Ira a Bára.

Duchovní blízkost

*farnosti sv. Tomáše v Brně a farnosti
Nové Město na Moravě*

Třetí víkend v měsíci září trávila skupina 14 svatotomských farníků na faře v Novém Městě na Moravě. Katolická fara, stojící na Vratislavově náměstí poblíž kostela, je architektonicky hodnotná, jednopatrová stavba. Pochází z první poloviny 18. století, tedy z doby pozdního baroka. Je zapsána v Ústředním seznamu nemovitých kulturních památek ČR.

nejšikovnější, takže je to pro mne služba až do prolití krve.

Inzerát hledající kostelníka pro naši farnost, který před rokem v Tomáškově vyšel, nikdy nebyl stažen a platí dál. Já jsem opravdu jen náhražka, než se najde někdo plnohodnotný.

*Pavel Pandan Zahradník
dočasně zastupující půlkostelník*

Farní ples 2018

Život má svoje stinnější a veselejší stránky. Dne 6. ledna ples farnosti sv. Tomáše zahájil plesovou sezonu v celé republice. Tato akce patří právě mezi ty veselejší a příjemnější chvíle. Začne to již oblékáním, neboť šaty se po letní pauze nějak srazily a knoflíky jsou podivně našité. Boty se najdou úplně na jiném místě, než by měly být, podobně jako další věci a zkrášlovadla, bez kterých na ples nemožno vyrazit. Tyto maličkosti se však vyřeší

a vyparádění dorazíme na místo činu. Letos to byl opět Babylón na Kounicově ulici.

Mluví-li se o veselejší stránce, pak to asi tolik neplatí o organizátorech, pro které je to jen mnoho povinností, práce, času i starostí. Zde nutno podotknout, že se jim vše podařilo – výzdoba, organizace, jídlo, tombola ... Skupina pod vedením Ireny a Báry to prostě umí a patří jim velký DÍK.

Na plese byli hosté vítáni skleničkou šampusu, se kterou si najdete rezervovaný stůl. Zde se přivítáte se svými přáteli a potom máváte na všechny strany, protože

liturgií, obřadů, pobožností a dalších činností, které se v kostele odehrávají. Připadalo mi to, jako kdyby po školníkovi chtěli, aby vedl pedagogické porady, ale prý to tak u nás chodí. Bylo to v době, kdy se blížilo splnění mé pubertální touhy stát se rentiérem, tak jsem asi byl méně ostražitý a na nabídku kývl. Byl jsem si hodně nejistý, ale ti, s kterými jsem to konzultoval, říkali, že se to lehce naučím. Samozřejmě všichni, co tvrdili, že je to brnkačka, kterou zvládnou levou zadní, se vše učili od malička a vůbec neměli tušení, co mají před sebou za materiál. Byl jsem nějakou dobu nekonfesní křesťan a to, co mají všichni křesťané společné, tedy službu potřebným, modlitbu a pročítání Písma, dodnes považuji za to nejdůležitější. Nikdy v životě jsem neministroval, svátosti slavil jen víceméně v závazném rozsahu a v kostele jsem byl aktivní jen při úklidu, Noci kostelů a přípravě svařáku. Ve farnosti jsem se vždy zapojoval spíše do mimokostelních činností. Na Křížové cestě v kostele jsem byl poprvé vloni, když jsem ji vedl. Totéž platí i pro májovou a růžencovou pobožnost, jen tady jsem měl možnost zjistit o co jde den předem a ne 5 minut před začátkem. Občas jsem chodil na adorace, ale ani tady jsem netušil k čemu je vélum a kdy a jak se zvoní. Doteď nechápu, jak mohla farní personalistika připustit,

aby to místo obsadil někdo s tak mizernými kvalifikačními předpoklady.

Vojta i Ivan se mě snažili do všeho zasvětit, ale to, že jsem nebyl ministrant, byl velký hendikep. Občas je kostelník jediný, koho má kněz při mši k dispozici, u pohřbů a svateb skoro vždy. Požádal jsem o výuku i zkušené učitele, co kdysi učili ministrantů mého prvorozeného, ale v seniorském věku jde vše pomaleji. Protože nejsem ministrant, odsloužil jsem první tři mše, kde jsem byl sám, v civilu, nechtěl jsem dělat ostudu našemu slavnému ministrantskému konventu. Ukázalo se, že lidu nevadí skopičiny, které provádím, ale to, že nejsem náležitě oděn. Byl jsem na vojně, takže vím, že ústrojní nekázeň je snad největší zločin, který může voják spáchat, a tak jsem se podvolil a začal se převlékat za ministranta. Moc mě neuklidnilo, že jsem vyfasoval albu po Ludvíku Kolkovi, která má viset ve vitríně v síni tradic a ne na mě. Abych neměl tak intenzivní pocit, že ministrantský oděv nosím neoprávněně, požádal jsem o složení alespoň té první zkoušky, kterou malí ministranti skládají. Zkoušku jsem úspěšně udělal, takže je ověřeno, že dokáži jít v průvodu, stát u oltáře a nepošť uchovat se. Vyšší atesty nemám.

Musím poděkovat za trpělivost všem, co mi pomáhali, zejména ministrantským matadorům, co slouží ve

všední dny ráno, a také našim jáhnům, kteří mi jsou stále k dispozici. Jeden se stal mým poradcem pro čistotu víry, druhý pro čistotu podlahy. Nejvíce si se mnou užil o. Jakub. Nejvíce mší v prvních měsících, kde jsem byl na ministrování sám, celebroid. Myslím, že jsem se tak významně zasloužil o jeho svatost. Vždy se mnou prošel, co nebylo dobře. Pamatuji se na povzdech: Nebylo všechno, jak má být, ale mše byla platná. Jako zkušený manažer věděl, že nemůže jen upozorňovat na chyby, ale musí také povzbudit pochvalou. Tak mi řekl, že hezky čtu. Moji sebejistotu to moc nezvedlo, protože to stejné už jsem slyšel od učitelky v první třídě.

Vrcholem naší spolupráce byla pašijová bohoslužba, kde je potřeba nejméně tří zkušených a o. Jakub měl k dispozici jen jednoho neznáka. Nějak to zvládl, jen já jsem samozřejmě netušil, že je to jediná bohoslužba v roce, kde 1. čtení je druhé čtení a začal jsem číst evangelium, které již dříve přečetl o. Jakub. Snad ty největší průšvihy už mám za sebou. Ještě dlouho nebudu zkušeným rutinérem, ale současné nedokonalosti už víc pramení z nedostatečné koncentrace a nedostatku zkušeností než z neznalosti. Pokud neministruji sám, trochu narušuji zaběhané pořádky, protože musím znát přesně svoji roli. Pro malou zkušenost nejsem schopen improvizovat jako ostatní. Zaujalo mě,

jak většinou akce probíhají. Mohu všechny čtenáře Tomáška, kteří do zákulisí nevidí, ubezpečit, že tam vše probíhá podle prastarých mytologií a v biblickém duchu. Na počátku všeho je chaos, pak dochází k oddělení světla od tmy, postupuje se podle Bible a končívá to příslibem Božího království. Přesně v duchu Písma. Je jasné, že bez trvalé přítomnosti Ducha Svatého v našem kostele by to nemohlo fungovat.

Když jsem zjistil, že v kostele používáme snad deset bílých pláten a každé se jinak jmenuje a používá na něco jiného, moje první myšlenka byla: Takhle si to Ježíš snad nepředstavoval! Více méně si to myslím pořád, ale začínám chápat, proč si to tak představujeme my. Stavba a výzdoba kostela i všechny liturgie jsou plné symbolů, které možná ne vždy vnímáme, ale které nás mohou obohatit. Snažím se do toho vnikat a zjišťuji, že tady svoji neznalost sdílím s mnohými dalšími. Vždy se mi líbily pravoslavné ikony. Ale po shlédnutí kurzu kardinála Špidlíka, kde vysvětluje, co který symbol, barva či kompozice znamenají, mě obohacují mnohem víc. Tak snad něco podobného zažiji i v našem kostele.

Jsem si vědom mnoha svých neznalostí a spousta věcí je pro mne nová, ale někdy jsem měl pocit, že bych se o tento stav rád podělil i se zkušenými rutinéry. Byl jsem poprvé

v životě na slavnosti Těla a Krve Páně – Božího Těla. Dařilo se zaposlouchat se do textů, vnímat liturgii, přesuny k oltářům. Nejsilnějším zážitkem ale stejně zůstane, že ještě zněly poslední tóny varhan a už do kostela vtrhla parťa se smetáky, aby Slavnost uklidila.

Nikdy jsem nebyl zvlášť pořádný a k těm pořádkumilovným neměl nějak obdivný vztah a kostelnictví mě v tom jen utvrdilo. Nepořádní hodí svůj odpad na zem, takže se snadno zvedne nebo zamete. Ti pořádnější ho schovávají pod klekátko, za akumulární kamna, do škvír mezi lavicemi a podobně, po nich je úklid mnohem náročnější.

Z historie vím, že v našem kostele docházelo k zázračným uzdravením na přímlovu Panny Marie Svatotomské a že u těch zdokumentovaných převažují zázračná uzdravení zraku. Jako kostelník mohu ujistit farníky, že se tak děje dosud. Víím, že na jiných místech zázraků odkládají uzdravení berle a invalidní vozíky, v našem kostele zázračně uzdravení odkládají brýle. Naše víra asi není tak intenzivní jako v předchozích stoletích, takže některá uzdravení zraku jsou jen dočasná, ale v loňském roce došlo i k řadě trvalých zázračných uzdravení, což mohu doložit sbírkou brýlí v zákristii.

Asi největším kladem mé činnosti v kostele bylo, že jsem se ještě stačil trochu sblížit s Otcem Josefem. Znal

jsem ho už z ordinace jeho lékařky a ze zpovědnice, ale tady jsem s ním mohl vést delší hovory a dělat mu řidiče. O všechno se zajímal, pomáhal jsem mu s informačními a komunikačními technologiemi a hlavně jsem se hodně dověděl od něj, o něm, o sobě, o světě i Bohu. Mnozí za něj dávají sloužit mše, nevím, jestli je to potřeba. Podle mě očištěm jen prosvištěl. Taký mám fotograficky zdokumentován první zázrak s ním související. U hlavního vchodu má komunita Emmanuel i farnost své nástěnky, takže na různá oznámení je dost místa. U zákristií se dělíme o jednu a vzniká přetlak, který vede k pronikání do nástěnky pro děti. Pochopitelně jsme vždy vytlačeni, neudržel se tam ani obrázek Nejsvětější Svátosti. Jen parte Otce Josefa vydrželo uprostřed celou dobu a oznámení o místě uložení jeho těla je tam dosud. Zázrak.

Kostelnictví je práce, která mě nebaví a ke které nejsem jakkoli disponován. Naštěstí to nemám jako práci, ale jako službu a tu si s nadšením radostně užívám. Mohu být v krásném prostředí s nádhernými lidmi, jejichž nekonečné obětavosti nebudu schopen nikdy dosáhnout. Rád sloužím tomuto kostelu a této farnosti a zároveň vím, že mnozí jiní by to zvládli lépe. Navíc k povinnostem kostelníka patří i různé údržbářské práce a já nejsem zrovna